

Η συμβίωση ανθρώπων του ίδιου φύλου ασυμβίβαστη προς τις εντολές του Θεού (Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Αυγούστου 13, 2014

Ὁ Κύριος ἡμῶν ἠύλογησε, διά τοῦ πρώτου θαύματος Αὐτοῦ ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, τό ἱερόν μυστήριο τοῦ γάμου, εἰς τό ὅποιον συνέρχονται δύο ἄνθρωποι δύο διαφορετικῶν φύλων, μέ σκοπόν τήν ἔνωσιν εἰς ἓν σῶμα: «καί ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Τό μυστήριο τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγώ δέ λέγω εἰς Χριστόν καί εἰς τήν ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. ε΄, 31-33).

Διά τῆς ἐνώσεως ταύτης τῶν δύο προσώπων ἐν Χριστῷ, ἡ οἰκογένεια γίνεται κατοικητήριο τοῦ Χριστοῦ, «ἐξ Οὗ πᾶσα πατριά ἐν οὐρανοῖς καί ἐπί γῆς ὀνομάζεται» (Ἐφεσ. γ΄, 15-16), πᾶσα πατριά, δηλαδή κάθε γενεαλογική προέλευσις καί παρουσία ἐπί τῆς γῆς, τῆς ὁποίας κύτταρον ἀπό Ἀδάμ καί Εὔας εἶναι ἡ οἰκογένεια, διά τῆς ὁποίας συνεχίζεται ἡ ζωή καί «κατακληρονομεῖται ἡ γῆ» καί ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὑπό τοῦ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν πλασθέντος ἀνθρώπου.

Ἡ ἀνθρωπίνη ζωή εἶναι ὄντως σοβαρά ὑπόθεσις, εἷς πνευματικός ἀγών καί πορεία πρὸς ἓν τέρμα, τόν οὐρανόν. Τῆς πορείας αὐτῆς κρισιμώτερον σημεῖον καί σπουδαιότατον μέσον εἶναι ὁ γάμος, ἡ ἐν Χριστῷ καί κατά Χριστόν συζυγία, ὁ τίμιος γάμος (Ἐβρ. ιγ΄, 4), τό μέγα μυστήριο (Ἐφ. ε΄, 32). Εἶναι δέ ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία, ἡ πρόοδος ἢ ὁ καταποντισμός ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ ἀρχίζει ἀπό τοῦ γάμου.

Διαπιστοῦμεν

οἱ πάντες ὅτι κατά τήν ἐποχὴν τήν ὁποίαν διανύομεν, ὁ θεοευλόγητος θεσμός τῆς οἰκογενείας ὑφίσταται σοβαρά πλήγματα ἐκ τῆς περιρροῦσης ἀτμοσφαίρας τοῦ συγχρόνου εὐδαιμονισμοῦ,

ή όποία δέν εύνοεϊ τήν όλοκληρωτικήν προσφοράν τοῦ ένός συζύγου εϊς τόν έτερον καί τών δύο εϊς τά τέκνα, αλλά καλλιεργεϊ τάς έφημέρους προσωπικές σχέσεις μέ σκοπόν τήν άποδέσμευσιν άπό τών ύποχρεώσεων τής κοινωνίας τοῦ γάμου καί τήν έγωϊστικήν

αὐτοϊκανοποίησιν τοῦ άνθρώπου, καί καθιστᾶ αὐτόν έν τῇ οὐσίᾳ κενόν, δυστυχη καί άπομονωμένον, έστερημένον τής εὐλογίας τοῦ Θεοῦ.

Ό γάμος, ή όρθόδοξος χριστιανική οϊκογένεια, εϊναι πρῶτον, πορεία άγάπης, δεύτερον πορεία συμ-πνοίας καί συν-άθλήσεως, τρίτον, πορεία δημιουργίας, συν-δημιουργίας καί συνεχίσεως τής ζωῆς, καί, τέταρτον, συμ-πορεία πρός τόν οὐρανόν, πρός τήν βασιλείαν τών οὐρανῶν. Εϊναι κλήσις τοῦ Θεοῦ, εϊναι συνένωσις τής διαφορετικότητος, ή όποία όδηγεϊ εϊς τήν τελειότητα, καί διά τοῦτο καί οϊ σύζυγοι εϊναι «συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς» (Α΄ Πέτρ. γ΄, 7).

Δεδομένου όντος, κατά τήν Πατερικήν ρῆσιν, ότι «οὐδέν [...] οὕτως ήμῶν συγκροτεϊ τόν βίον ώς έρωσ άνδρός καί γυναικός» (Ι. Χρυσοστόμου, Εϊς Έφεσίους, P.G. 62, 135-136), δέν εϊναι άποδεκτή έν τοϊς κόλποις τής Όρθοδόξου ήμῶν Έκκλησίας, τής κατεχούσης άνόθευτον

τό πλήρωμα τής εὐαγγελικῆς άληθείας, **ή συμβίωσις άνθρώπων τοῦ ίδίου φύλου, ώς άσυμβίβαστος πρός τάς έντολάς τοῦ Θεοῦ καί αντίθετος πρός τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου.**

Ός διάκονοι τής Έκκλησίας καί τοῦ σωστικοῦ έργου αὐτῆς όφείλομεν νά έχωμεν πάντοτε καθαράν καί σαφή τήν στάσιν ήμῶν επί τοῦ εὐκαίρως άκαίρως έπανερχομένου θέματος τούτου, διότι μόνον «ένθα άνήρ καί γυνή καί παιδία καί όμόνοια καί φιλία καί τής άρετῆς συνδεδεμένοι δεσμοϊς, έκεϊ μέσος ό Χριστός», άποφαίνεται ό αὐτός Ίερός Πατήρ (Ι. Χρυσοστόμου, Εϊς τήν Γένεσιν, Όμιλία ΣΤ΄, P.G. 54, 616)

Έ Μήτηρ Έκκλησία, ώς φιλόστοργος πρός πάντα τά τέκνα αὐτῆς, άποδέχεται καί καλεϊ εϊς σωτηρίαν πάντας, έναρέτους καί άμαρτωλούς, ύγιεις καί άσθενεις, ισχυρούς καί άδυνάτους. Όχι

μόνον ἀποδέχεται, ἀλλά καί παρέχει εἰς αὐτούς τὴν δυνατότητα τῆς ἐν μιᾷ ροπῇ τοῦ χρόνου μετανοίας καί σωτηρίας. Ἡ Ἐκκλησία, ὅσοι αἰῶνες καί ἐάν παρέλθουν, **καταδικάζει καί κατακρίνει τὴν ἁμαρτίαν καί δέν μεταβάλλει στάσις ἐναντι αὐτῆς, ὡς τινος δῆθεν φυσιολογικοῦ καί ἀπλῶς διαφορετικοῦ πράγματος.**

«Μυστήριον»,

λοιπόν, «τῆς Ἐκκλησίας καί τύπος τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας ἐστὶν ὁ γάμος», κατὰ τὸ ὅποιον συνέρχονται ἀνὴρ καί γυνή «καί ποιοῦσιν ἓνα. Ἄν οἱ δύο μὴ γένωνται ἓν, οὐκ ἐργάζονται πολλούς [...] γέφυρά ἐστὶν τὸ παιδίον» (Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, Ὑπόμνημα εἰς τὴν πρὸς Κολοσσαεῖς, Ὁμιλία IB', PG 62, 386-387).

Εἶναι

ἀπαραίτητος, πάση θυσία, ὁ ἀγὼν διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ πατροπαραδότου

Ὁρθοδόξου θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας μέ τὴν καλλιέργειαν τῆς συζυγικῆς πίστεως, τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ ἐνός συζύγου ὑπὸ τοῦ ἑτέρου ὡς προσώπου κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, τῆς συμπνοίας καί τῆς ὁμοψυχίας, τῆς συμπορεύσεως διὰ τῆς ὑπακοῆς εἰς κοινόν κατὰ προτίμησιν πνευματικόν πατέρα, καί κυρίως τῆς συνεχοῦς ἀνταπαρνήσεως καί θυσίας, ἄνευ τῶν ὁποίων εἶναι ἀδύνατος ὁ ἁγιασμός καί ἡ πνευματικὴ προκοπὴ τῆς οἰκογενείας.

Γνωρίζομεν,

ἀδελφοί καί τέκνα, ὅτι ζεῖτε ἐντός μιᾶς συνεχῶς μακρυνομένης τῶν Ὁρθοδόξων ἡθῶν καί ἐθίμων καί μὴ εὐνοούσης τὴν παραδοσιακὴν ζωὴν ὑλόφρονος κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν συχνάκις ἡ πίστις καί ἡ προσήλωσις εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν παραδόσεως φαίνεται ἢ καί ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τινων ὡς κάτι ὀπισθοδρομικόν καί ξένον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου κοινωνικῆς ζωῆς.

(Απόσπασμα ἀπὸ τὸ μήνυμα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου πρὸς τὴν Κληρικολαϊκὴν Συνέλευσιν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, 24/6/2014)

(Πηγή: ec-patr.org)